

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 15. S. Bernardus Judæorum Servator.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.
A.C. 1146.

§. XV.

S. Bernardus Judæorum Servator.

Ceterum admoneo vos, subjungit S. Bernardus, ne omni Spiritui credatis, sed zelum vestrum secundum scientiam temperetis. Judæi occidendi non sunt, neque de sedibus suis ejiciendi, sed tolerari debent. Sunt enim nobis quasi apices viventes, ex quibus passionem Domini nostri cognoscimus. Ideoque in omnes mundi regiones dispersi sunt, ut tanti criminis justam pœnam dantes, Redemptionis nostræ testes irrefragabiles existant. Attamen in fine temporum convertentur, postquam multitudo Gentium in Ecclesiam intraverit. Si id quoque de Paganis expectarem, eis potius parcere quam arma inferre oporteret; quia vero Infideles nos invaserunt, æquitas postulat, ut illi, quibus jus est utendi gladio, vim vi repellant. At pietas Christiana jubet, tam parcere submissis, quam superbos conterere. Tandem S. Bernardus Cruciatu suadet; non alios sibi duces, quam viros bello clarissimos, deligant, & collectis universis viribus proficiscantur, ut pericula effugerent, & ne misere, sicut illi, qui in prima expeditione Petrum Eremitam

*Sup. Lib.
LXIV.
n. 40.*

unverschämt dahin geschrieben; man hätte in der römischen Kirche die Herzens-Buse in etwas anders verändert.

Eremitam temere secuti fuerant, per-
 irent. Sæcul. XII.
 A.C. 1146.

Quod in hoc loco S. Bernardus de
 Judæis dicit, ad castigandam insaniam *Otto I. Fris.*
 cujusdam monachi, nomine Rudolphi, *c. 37.*
 pertinet, qui eodem tempore Colonia,
 Moguntia, Wormatia, & in aliis urbi-
 bus, ad Rhenum positis, bellum Crucia-
 tum prædicabat. Is quidem magnam
 vitæ austeritatem exhibebat, sed deerat
 doctrina necessaria, quippe pro con-
 cione dicens affirmabat, necandos esse
 Judæos, Christiani Nominis hostes in-
 fensissimos. Quæ seditiosæ voces popu-
 lum usque adeo accenderunt, ut in non
 nullis civitatibus Gallia Germaniæque
 ingens Judæorum numerus truculenta
 cæde sublatus fuerit. Cum Henricus
 Archiepiscopus Moguntinus hac de re
 S. Bernardo scripsisset, ille respondit: *ep. 363.*
al. 323.
Homo iste nec ab hominibus nec a Deo
missus venit. Quod si se monachum aut
Eremitam jactat, & ex eo sibi potesta-
tem prædicandi arrogat, sciat, quod
Monachus non habet officium docentis sed
plangentis, quippe cui oppidum carcer
esse debet, & solitudo paradisus. Tria
sane sunt in isto homine reprehensione
dignissima: usurpatio prædicationis, con-
temptus Episcoporum, & Homicidii ap-
probati libertas. Nonne Ecclesia majore
gloria de Judæis triumphat, eos quoti-
Hist. Eccles. Tom. XVII. D die

Sæcul. XII. *die convincens vel convertens, quam si*
A.C. 1146. *semel & simul eos in ore gladii consume-*
ret? Numquid incassum orat Ecclesia,
postulatque a Deo, ut velamen de cordi-
bus eorum auferat? Nempe in oratione,
quæ in Parasceve recitatur.

Claudit Epistolam S. Bernardus di-
 cens, Rudolphum hominem esse spiritu
 arrogantia plenum, qui sibi nomen juxta
 nomen Magnorum quæreret.

Eadem ac S. Bernardi de Judæis Petri
 Abbatis Cluniacensis erat sententia, id-
 que cognoscimus ex ejus epistola sub idem
 tempus ad regem Ludovicum data, in
 qua felicem eventum suscipiendæ sacræ
 profectiois precatur. Non negat, Ju-
 dæos maxime noxios esse Christianorum
 inimicos, & Saracenis pejores, non
 vult tamen eos internecione deleri, sed
 ad majus servari supplicium, videlicet
 si semper servi, semper pavidī, semper
 errantes & fugitivi esse cogentur.
 Suadet deinde Regi; Judæos plecteret
 privando illos re illa, quæ ipsis in orbe
 esset carissima, nempe pecunia, eripe-
 ret eis lucrum inhumanum, quod de
 Christianis facerent, a quibus non solum
 usuras acciperent, sed præterea eorum
 bona furarentur, furtorum conscii &
 furum receptatores, præsertim si vasa
 Ecclesiarum argentea furtim fuissent
 subtrahæta. Videlicet fures, cum inter
 Christia-

Christianos non invenirent emptores, quia vasa sacrilege rapta, data pecunia, sua facere horrebant, ea vendebant Judæis, a quibus contracta & refusa ad usus deinde profanos adhibebantur.

Itaque Abbas Cluniacensis Regem hortatur; puniret sacrilegos Judæos, ab iisque opes extorqueret, quibus adjutus bellum Saracenis inferret.

§. XVI.

S. Bernardus in Germania.

Sanctus Bernardus itinere in Germaniam suscepto, ad prædicandum bellum Sacrum, Moguntiam venit, ubi Rudolphum monachum, magna apud populum auctoritate pollentem, habuit.

Hunc ad se accersitum & objurgatum, quod contra officium monasticæ professionis ageret, tandem ad promittendum obedientiam & reditum in suum Monasterium compulit.

Indignabatur populus, nihilque propius fuit, quam ut seditio commoveretur; sed tamen concepta de S. Bernardo Sanctitatis opinio feroces continuit. Inde S. Abbas Francofordiam divertit ad Regem Conradum, pacem inter ipsum & quosdam Principes conciliaturus. Ibi cum Rege secreto agens suavit, ut pro salute animæ suæ, accepta Cruce, sacræ expeditioni se præfuturum edito

Sæcul. XII.
A.C. 1146.

Otto I. Frising. c. 39.
IV. c. 3. vit.
S. Bernard. Lib. VI. c. 1.

c. 4.